

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opus pulcherrimu[m] de tribus vsitatis christianoru[m]
actibus: oratione videlicet: ieiunio [et] elemosyna**

Guntherus <Parisiensis>

Basilee, 1507

VD16 G 4140

De tertio contento or[at]ionis i. a. q[uod] petat. Cap[itulum].vij.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30791

De tertio cōtento oratiōis folio. xliij.

etūs incolumis an eger: diues an paup: liber an seru^o: ad vitā eternā puenias: nisi q̄ hi qui hic letis humiliter vsi fuerint/ ibi cumulara felicitate lerant: quo hō patient aduersa tolerauerint miseram sortē feliciter mutasse glorianur.

De tertio contento orōnis. i. a q̄ petat. Cap. vij.

Sed qm̄ qd̄ orando petendū sit: q̄ secundo loco cōtinebat/ sat̄ vt arbitror studiose quesitū est: nūc de tertio cōtento. i. a quo q̄s petere debeat/ breuiter subiugamus. Hoc em̄ capitulū in ipsa orōnis diffinitione iam ex parte discussum est: cū dixim^o/ orōnē esse diuine implorationē pietatis: q̄ ibidē ita exposuim^o: qm̄ nō nisi ad solū deū intendi debet orō. Hoc aut̄. i. a q̄ petat scitur et duo p̄cedentia in om̄i oratione cōsiderari necesse est/ eaten^o/ vt eo remoto ne orō q̄des valeat appellari. Quisq̄s ei sit ille q̄ petit: et q̄cqd̄ illud q̄s petit: si nō est a quo id supari valeat/ aut etiā impetrari: nō solū inefficax ē oratio: s; nec oratio q̄dē congrue noiat. Quare ad certā psonā orōnē sp̄ dirigi oportet: et eā talē: q̄ possit largiri qm̄ petit. Petere ei q̄ dare nō pōt: vel occulti erroris est/ vel euidētis stultitie. Si em̄ ignoranter h̄ facias/ faller̄ i oculo: illi vero ex industria manife-

ste deliras. Cum igit̄ orandō nil petendū sit nisi vita eterna que deus est: vel ad ipsam p̄sentia: p̄fecto ad deum omnis orō dirigenda est: qm̄ eum nullus homini dare pōt/ nisi ipse se ipm̄. Nam ipse seipm̄ libent̄ dat querentib; et sponte offert: sicut illis quib; dicebat ap̄ls: Tanquā filijs charissimis offert se nobis deus. Sed neq; illa bona que ad vitam cooperant̄ et adiuuant/ quisq̄ p̄ter ipsum largiri potest: qm̄ dona sūt spiritualiū gratiarū: que a nullo hominū vel etiam angelorū in alium possunt conferri. Sunt utiq; carismata spiritus sancti: q̄ solus ipse cui voluerit et qm̄ tū voluerit impartit̄/ diuidens singulis. put̄ vult: sicut ait apostol^o. Ne hoc tñ sine patre et filio: q̄ppe q̄ nō solū illa cum ipso: sed etiā ipm̄ cū illis hoibus largiunt̄. Tñ et idem sp̄s sanctus tam patris q̄ filij donū rectissime appellat̄. Uis scire an sp̄m̄ sc̄m̄ det pater: Sit saluator in euāgelio: Si ergo vos cū sitis mali/ nostis bona data dare filijs vestris: quantomagis pater vester de celo dabit sp̄m̄ bonū petentibus se. Et alio in loco: Paraclitus spiritus sanctus quem mittet pater in noie meo ille docebit vos omnē veritatē. Uis scire an idem pater dona spiritus sancti largiat̄: Uide qd̄ dicit scriptura: Omne datū optimū et omne donū p̄fectū desur-

1. Corin. 12.

Luce. 11.

Jo. 14. 26.

Jaco. 1.

est descendēs a patre luminū.
 Qd̄ aut̄ ⁊ filius sp̄m̄sct̄m̄ dare
 possit: expressū est in euāgelio:
 Job. 20. qm̄ insufflans discipul' ait: Ac-
 cipite sp̄m̄sct̄m̄ quozū remiseri-
 tis pctā remittunt̄ eis. Qui eti-
 am postmodū de celo eundem
 spiritūsc̄m̄ misit eis: sicut an-
 te pmiserat dicens: Cū assum-
 ptus fuero a vobis: mittā vob̄
 sp̄m̄ veritatis: ⁊ ille testimoniū
 phibebit de me. Qd̄ aut̄ dona
 sp̄sct̄s det idem ⁊ fili⁹: testa-
 tur psalmista dicens: Ascēdēs
 Ps. 67. in altū captiuā duxit captiuita-
 tē dedit dona hominibz. Et io-
 Job. I. hānes in euāgelio: De plenu-
 dine eius oēs accepim⁹. Spiri-
 tus etiā sct̄s seipm̄ dat: qm̄ se
 misericordit̄ mentibz nostrz in-
 1. Corin. 12. fundit. Dat etiā dona sua diui-
 dens singulis put̄ vult. Qua-
 ppter idē sp̄sct̄s dator ⁊ da-
 tū rectissime appellat̄. Dator/
 qz seipm̄ ⁊ dona sua dat cū pa-
 trē ⁊ filio: datū s̄o/ qz dat a pa-
 tre ⁊ filio ⁊ etiā a seip̄o. Vidēs
 ergo qz summū illud et vnicū
 bonū eterne vite/ v̄l ad illud p-
 tinentia/ solus de⁹ p̄stare p̄t:
 ⁊ idcirco ab ipso solo petenda
 sūt. Mediarū s̄o rerū quedā
 hō hōi cōferre p̄t: q̄ bñ v̄tenti-
 bus p̄desse possunt ad vitā: ve-
 luti terrene substantia faculta-
 tis: q̄ si ad bonos vsus cōferat̄
 ad vite meritū plurimū potest
 suffragari. Id aut̄ qd̄ ibi opti-
 mū ē ⁊ magis laudabile. i. bo-
 nū v̄tendi modū/ nemo preter

deū prestare potest: qm̄ sp̄iale
 donū est/ ⁊ inter gratiarū caris-
 mata numerat̄. Ex his ergo q̄
 dicta sunt euident̄ colligit̄: om-
 nes orationū nostraz petitiō-
 nes ad solū deū esse dirigēdas
 quēadmodū dicit apl's: In oī Philipp. 4.
 oratione ⁊ obsecrationē/ cū gra-
 tiarū actiōe petitiōes vestre in-
 norescant apud deū. Vita em̄
 eterna ab illo solo sperari p̄t ⁊
 impetrari/ q̄ naturaliter etern⁹
 est: nō ab his q̄ eā v̄l nō hnt̄ vel
 gratiā acceperūt/ sed dare non
 possunt: quales sūt sancti an-
 geli/ vel beate anime iam rece-
 pte ad gloriā. Stultissimū au-
 tē est eam ab his rebz petere/ q̄
 etiā tpali vita indigne sūt/
 vt idola: impijssimū s̄o ab im-
 mundis demonibz q̄ nō solum
 eiusdē vite beatitudine merito
 suo priuari sūt: sed mortī per-
 petue deputati.

De quarto cōtento orōis. i. cui petat. Cap. viij.

Quarto loco sequit̄ il-
 lud capitulū de contē-
 tis oratiōis: videlicet
 cui petat: id est quis qualis ve-
 sit ille cui⁹ causa intendit̄ ora-
 tio: siue sit ille idē q̄ orat: siue
 nō sit ipse sed ali⁹. Orat em̄ ho-
 mo nunc p se tm̄: nunc s̄o pro
 alio: nō tam p se qz p alio: et in
 qlibet casu aduertēda est cōdi-
 tio illi⁹ cui optat̄ orationis effe-
 ct⁹. Plurimū em̄ interest quo
 ad rei vtilitatē: vtrū ne habeat